

George Wilson

Jestli přežiješ

**Dramatická cesta
amerického vojáka válčící Evropou**

OMNIBOOKS

**Copyright © 1987 by George D. Wilson
Translation © 2026 Daniel Dominik**

ISBN 978-80-53007-23-8

Kapitola 1

Základní výcvik

I když se Spojené státy na podzim roku 1942 již intenzivně zapojily do druhé světové války, měl jsem pocit, že se mohu zapsat na univerzitu, protože mě námořní pěchota a námořnictvo odmítly. Měl jsem brýle. Stále byli velmi vybíraví a každého, kdo měl brýle, automaticky odmítali. Ovšem armádě má lehká vada zraku ani trochu nevadila a 19. září 1942 mě odvedli jako nováčka jen týden předtím, než začala výuka na Michiganské státní univerzitě, kde jsem dostal fotbalové stipendium.

Skupinu nás nováčků poslali do Fort Custeru v Michiganu, kde nám vydali uniformy, očkovali nás proti několika nemocem, pouštěli nám filmy o pohlavních nemocech a dělali dlouhé IQ testy. O dva dny později jsme nastoupili na vlak se zataženými závěsy na oknech a byli jsme na cestě na neznámé místo. Rychle začaly kolovat fámy o místě našeho určení, ale nikdo nehádal správně. Po dvou dnech vlak konečně zastavil. Několika z nás se podařilo vyhlédnout mezi závěsy a zjistili, že jsme v Maconu v Georgii.

Tábor Wheeler se měl na dalších pět měsíců stát mým domovem. Tábor byl pár mil od Maconu a náhodou jen asi 135 mil od mého rodiště v kopcích severní Georgie. Rotmistři, kteří vypadali, že o nás všechno vědí, si nás okamžitě začali vybírat pro zařazení k jednotlivým zbraním. Vyžádal jsem si zařazení k armádnímu letectvu, ale neuspěl jsem. Rotmistr mi sdělil, že základní výcvik budu absolvovat ve speciálním praporu mužů, kteří mají důstojnický potenciál. V této chvíli věděla armáda jen velmi málo o našich schopnostech a je otázka, jakou měl ten test IQ vypovídací hodnotu.

Dalších sedm týdnů jsme zápasili se základním pěchotním výcvikem, s obvyklými kuchyňskými a strážními službami, s lekcemi o základech jako je vojenská zdvořilost, s výcvikem se zbraněmi a skutečnou střelbou na střelnici, s nácvikem boje s bodákem a bojem zblízka. Všechno bylo pro mne velmi nové. Nikdy jsem nebyl z domova déle než týden a nejprve jsem nerozeznal desátníka od rotmistra a důstojníci mi připadali jako bohové, protože když se objevili, všichni včetně rotmistrů skákali do pozoru.

Z důvodů mně celkem neznámých mě okamžitě vybrali jako velitele družstva dvanácti mužů. Možná to bylo kvůli mé sportovní minulosti nebo jsem jim třeba připadal dychtivý vědět, jak se stát vojákem.

Druhá polovina základního výcviku byla o komunikaci – učili nás používat polní telefony, pokládat telefonní kabely, používat kódy a kódovací zařízení, a jak funguje komunikační centrum. Výcvik byl zajímavý a náš poručík byl skvělý instruktor.

Ke konci základního výcviku nám řekli, abychom se přihlásili do školy pro důstojnické čekatele (OCS) a z mé roty se přihlásilo osmasedmdesát mužů. Pak jsme zjistili, že není zase tak jednoduché být přijatý, jak to nejprve vypadalo. Museli jsme jít před komisi šesti důstojníků, kterým předsedal plukovník. Připadali jsme si jako u výsledku třetího stupně. Kladli nám všechny možné otázky, z nichž některé byly velmi osobní. Naše vojenské vystupování a rychlost odpovědí se zdály být stejně důležité jako správnost odpovědí. Zdálo se, že se nás záměrně snažili vyvést z míry a v mnoha případech zjevně uspěli, protože jedenašedesát uchazečů vyřadili a jen sedmnáct prošlo.

Na konci základního výcviku přesunuli sedmnáct mužů z mé roty spolu s nějakými dalšími ze zbytku praporu míli přes tábor do poddůstojnické školy. To byl poslední krok před školou pro důstojnické čekatele. Byl to velmi tvrdý intenzivní čtyřtýdenní kurz, kterým prošlo jen pět z nás. Povýšili nás na desátníky a postoupili jsme do školy pro důstojnické čekatele.

Nakonec nás poslali přes celý stát do pěchotní školy ve Fort Benningu. Další tři měsíce byl výcvik nejkoncentrovanější a nejintenzivnější. Pracovali jsme ve dne i v noci v učebnách i v terénu. Byl to zatraceně dobrý drsný a těžký kurz o zbraních, taktice, čtení map, nácviku pochodu v útvaru, manévrování v poli a základním pěchotním výcviku.

Někteří muži nedokázali drsný fyzický program nebo psychické vypětí v učebně snést a tak je vyřadili a klidně přeložili jinam. Jen dva z mé původní

skupiny to přežili k dokončení. Nějak jsem to dokázal a 8. května 1943 jsem se stal řádným podporučíkem armády Spojených států. Podle zákona Kongresu jsme teď byli důstojníci a džentlmeni. Někteří nám říkali „Devadesátidenní zázrak“.

Jako důstojníka mě přidělili do Camp Croftu v Jižní Karolíně ve funkci instruktora základního výcviku. Pak jen o měsíc později vybrali z nás skupinu a odeslali nás do Camp Hoodu v Texasu, abychom pomohli rozběhnout nově vytvořený sedmitýdenní rychlokurz pro základní výcvik univerzitních studentů. Po základním kurzu se vrátí na univerzity a pokud nenastane naléhavá nouze, Strýček Sam nebude budoucí mozky země povolávat jako kanónenfutr.

Tento experimentální program se nikdy skutečně nerozběhl; při dostatku instruktorů, kteří by vycvičili celou divizi s mnoha tisíci muži, jím prošlo za celých šest měsíců jen asi osm set mužů. Většinu času jsme se my, instruktoři, nudili a byli vyčerpaní snahou najít něco, čím bychom si ukrátili čas. Jelikož jsme neměli studenty, cvičili jsme se navzájem. Dokonce i nadřízení to marné úsilí po chvíli vzdali. A tak jsme šest měsíců házeli podkovy, hráli volejbal a nacházeli si podobné kratochvíle. Můj výcvikový pluk nedostal k výcviku jediného univerzitního studenta. Konečně tři dny před Vánocemi 1943 poslali třicet důstojníků z mého pluku k šestaosmdesáté divizi a pak na manévry do bažin Lousiany.

Pachtili jsme se bahnem, deštěm a ledem bažin až do února 1944 a naučili jsme se toho velmi málo kromě toho, jak existovat v tak hrozných podmínkách. Počasí bylo horší, než jaké jsem kdy v Michiganu zažil.

Potom jsme se přesunuli do nedalekého tábora Livingston v Lousianě a pokračovali v pravidelném výcviku posádky. Armáda nicméně usoudila, že šestaosmdesátá divize není jako bojová jednotka v kondici a začala ji rozdělovat. Skoro každý den jsme dostali rozkaz odeslat do zahraničí pár dalších mužů a důstojníků jako náhradníky. Stalo se docela těžkým úkolem vybírat muže na seznamy a velitel každé jednotky se přirozeně snažil udržet si své nejlepší chlapy. Konečně v dubnu 1944 jsem přišel na řadu já a převeleli mě do Camp Shanksu v New Yorku s tím, že cestou tam strávím sedm dní dovolené doma.

V táboře Shanks jsme dostali všechna očkování pro cestu do zahraničí a o pár dní později jsme byli v obrovském konvoji asi stovky lodí na cestě do

Anglie; pro tak mladého muže to byl ohromující pohled. Po dvanácti dnech probíjení se hroznou bouří, která způsobila, že většina mužů trpěla mořskou nemocí – a byli jsme trochu nervózní ze dvou ponorkových poplachů, během nichž naše doprovodné torpédoborce shodily pár hlubinných pum – jsme kolem 20. dubna 1944 bezpečně dorazili do Liverpoolu v Anglii.

První zastávkou byla britská armádní základna Camp Warminster poblíž Bristolu. Základna přetékala americkými pěchotními náhradníky, důstojníky a muži směřujícími do bojových divizí jako náhrada obětí bojů. Okamžitě jsme začali velmi omezený výcvik hlavně proto, abychom se zabavili. Denně se důkladně kontrolovala čistota zbraní. Také jsme hodně hráli stolní tenis a já se trochu pobavil hraním baseballu.

Když 6. června 1944 konečně nastal Den D, sledovali jsme na velké operační mapě na ubikaci důstojníků postup našich vojsk. Z této velmi vzdálené a velmi bezpečné pozice bylo těžké představit si skutečný boj. Pak k nám později ten večer začalo přicházet několik zraněných výsadkářů a také ti, kteří přistáli v Lamanšském průlivu. Byli z dvaosmdesáté výsadkové divize a shromáždili jsme se kolem nich, abychom slyšeli z první ruky jejich napínavé příhody z bojů. Někteří z nich byli hned další den na cestě zpět ke svým jednotkám.

Brzy byly potřeba náhrady, a tak jsme byli na cestě na shromaždiště poblíž Plymouthu. Dbalo se na velmi přísnou bezpečnost a my jen zjistili, že pojedeme do Francie. Když jsem se na palubě kanadského výsadkového plavidla odplouvajícího z přeplněného přístavu Plymouth díval do nervózních tváří důstojníků kolem sebe, najednou mi to došlo: *To je ono*. Mířili jsme přímo do války. Nyní, ke konci června 1944, Spojenci postupně získávali opěrný bod ve francouzské Normandii.

Cestou to vypadalo, že každý důstojník na palubě svádí svůj osobní boj s realitou. Stále to vypadalo jako hloupá chyba, že celý náklad našeho plavidla byli jen důstojníci. Pro lidi, kteří měli za úkol obsazování bojových jednotek, by ztráta nákladu nižších bojových důstojníků byla velkým problémem.

Ted' se mi živě vybavila slova velitele přístavu: „Jdete do Normandie jako *náhradníci*.“ To mohlo znamenat jen to, že pozice, kterou nás posílají zaplnit, se uvolnila, protože jiný důstojník byl zabitý v akci (KIA), zraněný v

akci (WIA) nebo pohřešovaný v akci (MIA), případně nebojová oběť (NBC). Hlavou se mi honily všechny možné bezútěšné myšlenky.

Říkal jsem si, co asi dělá moje snoubenka Florine? Jak dlouho bude trvat, než se dozví, že jsem na frontě? Uvidím ji znovu a obejmou ji? Pokud budu vážně zraněný, bude mě stále milovat? Budu schopný ji podporovat? Nějak mi připadalo jasné, že to zvládnou.

Do přítomnosti mě vrátilo volání důstojníka ve službě na nástup. Když jsem poslouchal a sledoval reakce ostatních, bylo zjevné, že jsme smíšená parta. Nikoho jsem neznal a pravděpodobně na tom nezáleželo, protože jakmile budeme na pobřeží, pošlou nás do různých jednotek.

Když mi hlad začal svírat prázdný žaludek, došlo mi, že nikdo z nás nemá potravinové dávky. Poslali nás na palubu bez jídla. Kdosi nadnesl náš problém kanadskému námořnímu kapitánovi, který nás přišel zachránit s konzervami hráškové polévky ze svých nouzových dávek, plechovku pro každého. V každé byly asi dva šálky a ohřívala se válečkem uprostřed naplněným nějakou chemikálií, která hřála. Podle instrukcí jsme před jejím zapálením měli nahoře prorazit dva otvory, jinak mohla plechovka vybuchnout. Polévka byla vynikající a od té doby jsem hráškovou polévku miloval.

Kdosi zvolal: „Podívejte se na všechny ty lodě!“ a my vyskočili, abychom nepřišli o ten neuvěřitelný pohled. Když jsme se blížili k Normandii, všude před námi byly stovky lodí. Natahovali jsme krky, abychom to lod'stvo viděli. Na napjatých lanech se vznášely obří balóny. Ty měly bránit nepřátelským letounům, aby neútočily z malé výšky. Přístav byl rušný jako včelí úl. Do čekajících obojživelných náklad'áků zvaných „kachny“ nakládali zásoby v sítích. Jejich neustálý proud přijížděl pro náklad a pak mířil zpět k pobřeží. Vozidla vypadala jako mravenci běžající všude po plážích a vnitrozemských silnicích.

Když naše vylod'ovací plavidlo přistálo se skřípěním na plochem dně, trhli jsme sebou dopředu. Námořníci spustili po obou stranách přídě lodní můstky a my začali sestupovat v zástupu do vody. S vysoko zvednutými zbraněmi jsme mířili k pobřeží. Vodu jsem měl po bradu a někteří menší muži potřebovali pomoc.

Boje o pláž Utah byly ve srovnání s pláží Omaha lehké. Samozřejmě, že ti, kdo tam byli zraněni a zemřeli, by nikdy nesouhlasili s tím, že to byla snadná bitva. Chápu, že většina zásluh za úspěch patří generálovi

Rooseveltovi, synovi prezidenta Teddyho Roosevelta. Samozřejmě jsme byli vděční, že pláž již byla dobytá.

Isem si jistý, že mnoho hrozných následků bitvy už bylo odklizených a všichni mrtví a zranění byli pryč. Přesto se zdálo, že na nás křičí hrozné jizvy války. Shořelá vozidla, potopené výsadkové plavidlo, lodě, tanky, děla, bunkry byly rozbité a prázdné. Stěží se zdálo být možné, že to někdo mohl přežít, a přesto se muži brodili a na většině míst nyní sedm až osm mil ve vnitrozemí před sebou hnali Němce.

Rychle jsme pochodovali do centra náhradníků poblíž Saint Mère Église. Naši první instrukcí bylo rozdělit se do dvojic a v blízkém jabloňovém sadu postavit malé stany. Zůstaneme tam, dokud nás nepřidělí k našim novým jednotkám. Nedalo se zjistit, kam nebo kdy půjdeme. Většina z nás se pozorně podívala na operační mapu a vypadalo to, že fronta je asi tři míle od nás. Celou noc jsme zřetelně slyšeli naše dělostřelectvo a zdálo se, že probíhá nepřetržité ostřelování. Tlakové vlny byly dost blízko na to, aby třásly našimi stany a špatně se nám spalo.

Saint Mère Église bylo malé město, které se navždy proslavilo ve filmech o Dni D. Tam si dvaosmdesátá výsadková divize tvrdošíjně probíjela cestu zpět k pobřeží, aby se spojila se čtvrtou pěší divizí. Kdybych věděl, že čtvrtá bude mojí jednotkou, možná bych se na tamní bitvu vyptával víc.

Jelikož jsme nebyli v táboře uzavření, několik z nás využilo příležitosti prohlédnout si blízkou oblast bitvy. Naše nosy a šeptanda nás zavedly na pohřebiště asi čtvrt míle od nás, Strašlivé příběhy, které jsme slyšeli o urputnosti bojů, byly pravdivé. Němečtí váleční zajatci vykopávali částečně rozložená těla svých mrtvých pohřbených v úhledných řadách v asi tři stopy hlubokých masových hrobech k přesunu na nové místo. Pracovali s lopatami a holýma rukama; zajatci cpali mrtvoly do povlaků na matrace a nakládali je na nákladáky v řadách jako stavební dříví. Některá těla byla silně zmrzačená a dala se velmi obtížně vyzvednout. Stroze se tvářící muži bledli a mnozí se museli odvrátit, aby se z toho pohledu a pachu vyzvraceli.

Strážný prohlásil, že několik stovek těl amerických vojáků už před pár dny převezli. Přes tři stovky Němců byly pohřbeny v masovém hrobě, ale ta dvě pole se čistila, aby udělala místo pro vzletovou a přistávací dráhu stíhaček.

Poblíž hrobů byly vraky mnoha kluzáků; řada z nich stále visela ve stromech, některé se rozbily o živé ploty a všechny byly provrtané dírami po střelách. Je mi záhadou jak to někdo z vojáků mohl přežít nebo jak byli

schopní bojovat, jakmile byli na zemi. Krátce po škole pro důstojnické čekatele jsem se pokusil přidat k výsadkářům, Odmítli mě, protože jsem nosil brýle.

Šli jsme přes pole, které předtím ostřelovalo námořnictvo, pravděpodobně raketami. Díry byly asi čtyři stopy hluboké a měly šest stop v průměru. Byly ve vzdálenosti asi dvacet stop od sebe na ploše několika akrů. Zdálo se nemožné, že by někdo mohl takové ostřelování přežít.

Když jsme šli zpět ke stanům, moc jsme nemluvili. Ožila ve mně krutá realita války a poprvé jsem pocítil svírání vnitřností strachem.

12. července konečně přišel rozkaz. Přidělili mě k dvaadvacátému pluku čtvrté pěší divize. Asi deset nás nasedlo na náklad'ák a odvezli nás přes Carentan k obslužné rotě dvaadvacátého pěšího. Když jsme přejížděli malý most poblíž Carentanu, dostali jsme první ochutnávku ostřelování, ale zasvištělo nám to nad hlavami a vybuchlo asi sto yardů za námi.

Kapitán Hawkins, velící důstojník obslužné roty, nás vřele přivítal. Vzal nás přímo na velitelství dvaadvacáté pěší opodál, kdesi v bažinách poblíž Carentanu.

Přivítal nás tam plukovník „Buck“ Lanham. Byl to malý šlachovitý muž, který vypadal hodně drsně. Neplýtlval časem, aby nás děsil k smrti. Řekl na rovinu, že německý odpor je velmi tvrdošíjný a naše ztráty mimořádně vysoké. Popsal nám, jak náročné bylo přejít pole s Němci zakopanými za každým živým plotem. Kvůli křížové palbě kulometů je postup velmi obtížný. „Jsme schopní získat jen pár stovek yardů území denně. Jako od důstojníků od vás očekávám, že povedete své muže. Muži následují velitele a já od svých velitelů očekávám, že budou vpředu. Ztráty mohou být velmi vysoké. Využijte každou schopnost, jakou máte. Jestli přežijete svou první bitvu, povýším vás. Hodně štěstí.“

Po krátkém poučení plukovníkem Lanhamem nás náhodně přidělili k různým praporům pluku. Pět nás dostalo rozkaz následovat svého průvodce na velitelství druhého praporu a pak k plukovním zálohám asi čtvrt míle za frontovými liniemi.

Náš průvodce byl unavený a nervózní desátník s prázdným pohledem. Choval se jako zvíře zahnané do kouta. Člověka děsilo jen sledování jeho chování, jak byl ohnutý, krčil se a přebíhal od jednoho skrytu k druhému. Běželi jsme s ním po farmářských cestách mezi živými ploty. Některé vedly pod úrovní terénu. Minuli jsme mnoho prázdných okopů vyhloubených do

terénních vyvýšenin. Některé byly částečně pokryté dřevem nebo plechem strženým ze selských domů. Cesta byla posetá těly mrtvých Němců. Leželi, jak padli, v groteskních pozicích, se skelným pohledem, propadlými tvářemi, otevřenými ústy. Odporný zápach smrti zesilovalo horké červencové slunce. Průvodce nám řekl, že naše mrtvé už vyzvedli, a my byli vděční.

Velitelství druhého praporu bylo na poměrně rozlehlém poli s většinou praporu zakopanou opodál. Velitelství samotné byl jen malý stan deset krát dvanáct stop postavený pod stromem u živého plotu. Velitelem byl podplukovník Lum Edwards. Krátce nás přivítal, ale neměl žádný proslov. Kapitán Tom Harrison, S-3, nás rozdělával k rotám. S poručíkem Piszarakem nás přidělil k rotě E. Stali jsme se velmi dobrými přáteli a sloužili jsme společně od července do listopadu, kdy byl zabit v akci. Museli jsme jít přes pole, abychom se nahlásili kapitánovi Holcombovi, veliteli roty E.

Poručík Piszarak byl přidělený k první četě a mě poslali do druhé. Poručík Plume a poručík Thawes měli třetí a čtvrtou.

Jednu věc jsem považoval za důležitou; naučit se jména svých mužů. Takže jsem se opravdu snažil a muži byli celkem překvapení, když jsem jich všech čtyřicet od prvního dne oslovoval jmény.

Mojí první starostí byli moji poddůstojníci. Rotmistr „Chick“ Reid byl rotmistrem čety. Jeho zástupcem byl Otha Anders. Tito muži se vylodili v Den D a oba měli asi měsíc bojových zkušeností. Byl jsem vděčný, že byli oba ochotní a schopní dát mi hodně užitečných rad o tom, jaké je to na frontě. Minimálně čtyři jiní důstojníci v mé četě byli mezi oběťmi a ve stavu bylo jen pět mužů z původních čtyřiceti, kteří se vylodili v Den D.

Měl jsem štěstí, že jsem mohl strávit pár dnů se svou četou, než jsme šli do boje. Později jsem viděl mnoho poručíků nováčků poslaných, aby převzali četou uprostřed boje. Neměli šanci setkat se se svými muži nebo zjistit, kdo jsou jejich poddůstojníci. Nedokážu si představit tvrdší a náročnější úkol přidělený jakémukoliv mladému muži, než je velení frontové čety.

Moje četa byla zakopaná za živým plotem přímo přes pole asi dvě stě yardů před naší baterií samohybného dělostřelectva ráže 105 mm. Nejprve mi to nedělalo starosti, ale když začalo střílet v noci, bylo to hodně rušivé. Nejen, že to bylo velmi hlasité, ale otřesy způsobily, že se mi několikrát sesypaly stěny okopu. Spánek byl samozřejmě skoro nemožný, dokonce i

bez dělostřelectva, protože mě stále pronásledovaly obavy a otázky o tom, jaké to bude vést muže v boji. Jak se vypořádám se svou zodpovědností? Zítřek možná ukáže.

Jeden večer právě před setměním, když jsme stáli frontu na teplé jídlo, jsme zažili opravdové vzrušení. Přímo nad námi prolétaly na úrovni vrcholů stromů čtyři německé stíhací bombardéry. Okamžitě jsme se rozprchli a zapadli do nejbližšího skrytu. Ale zdálo se, že jejich cíle jsou někde poblíž pobřeží. Během pár vteřin zahájily palbu všechny protiletadlové kanóny a kulomety v dostřelu a my mohli trasu letounů snadno sledovat podle rudé záře střel se stopovkou. Každá pátá kulometná střela zářila bílým fosforem, aby pomohla střelcům vidět, kam střílí. Tato ukázka vypadala jako ohňostroj čtvrtého července, ale letouny byly příliš rychlé, a tak nízko, že byly pryč, než mohl někdo dobře zamířit, a nevypadalo to, že by některý z nich byl zasažený.

Kolem 16. července se náš pluk přesunul na severovýchod blíž k Saint-Lô. Zde jsme dostali zprávu, že se staneme součástí speciální operační skupiny tanků a pěchoty s jediným cílem udělat velký průlom v německých liniích. Tohle byla první rozsáhlá akce týmu tanků a pěchoty jakou Spojenci dosud podnikli. Před naším nástupem se měl nepřítel přímo před námi kobercově bombardovat a pak měla nějakou takto vytvořenou mezerou projet velká skupina tanků a pěchoty.

Klíčovým problémem byly živé ploty. Zemědělci v Normandii po generace pěstovali živé ploty, aby oddělili svá pole, jakkoliv malá. Začali kopáním malých příkopů po okrajích polí. Zemina byla nahromaděná ve vrstvách mezi dvěma poli a během let mnoho těchto hliněných valů narostlo až na dvě stopy do šířky a tři stopy do výšky. Na jejich vrchol sázeli živé ploty a jejich kořeny bránily erozi. Zakořenily tam také různé křoviny a stromy a vytvořily dost masivní oplocení pro hospodářská zvířata.

Němci se na nich jako na přirozeném přírodním valu samozřejmě zachytili. Pro obranu byly skvělou výhodou. Bylo snadné se za nimi schovat a silný hliněný násep velmi dobře sloužil proti našim ručním zbraním jako štít. Němci obvykle umístili do rohu každého pole kulomet, což jim umožnilo vést křížovou palbu, která znamenala, že frontální útok pěchoty byl téměř sebevražedný. Ubohá pěchota někdy bojovala celý den, aby získala pár set yardů území - a to jen pokud měla štěstí.

Musela se vyvinout speciální taktika, která vyžadovala, aby tanky vyrazily do pole, kropily další živý plot kulomety, zatímco pěchota šla nebo běžela za nimi a používala je jako štíty. Když se tanky dostaly k živému plotu dost blízko, palbu trochu zvedly, a pěchota běžela vpřed, držela se co nejvíc přikrčená a házela za živý plot granáty. Tanky prorazily živé ploty, pěchota následovala těsně za nimi a pak se rozvinula na obě strany, aby zajala zbývající nepřátele.

Tanky živé ploty původně moc dobře nepřekonávaly, protože ty hliněné kopečky je nadzvedly a vystavily jejich relativně zranitelné podbřišky německým pancéřovým pěším, smrtícím protipancéřovým raketovým granátům podobným našim bazukám, schopným vyřadit tank z boje. Naši zbrojři po nějaké době přivařili na předek tanku asi stopu nad zemí ostré kosám podobné ocelové radlice, vyrobené ze starých kolejnic a ocelového šrotu z německých překážek na plážích. Drtily části živých plotů, což umožňovalo tankům zůstat nízko na zemi, když plotem prorážely, a Němce překvapily.

Pokud šlo všechno podle plánu, nepřítel jsme vytlačili a pokračovali v útoku k dalšímu živému plotu a zase dalšímu. Taktika vypadala dost prakticky, ale když jsme běhali za tanky v jejich horkých výfukových plynech a zvířeném prachu, i při výcviku bylo naprosto vyčerpávající nosit všechnu výstroj.

Po několika dnech náročného nácviku nové taktiky jsme byli připravení. Každý den jsme si připravili výstroj a čekali na rozkaz k nastoupení. Tak to šlo asi týden, protože bombardéry, které měly provést kobercové bombardování, nemohly kvůli špatnému počasí vzlétnout. Všechno to čekání nás znervózňovalo.

Jinak jsme tam měli jen málo co jiného na práci. Jednou jsem narazil na jednoho ze svých mladých vojáků s pistolí v ruce, který zjevně sbíral odvahu použít ji proti sobě. Byl hrozně deprimovaný, protože od svého vylovení ve Francii nedostal z domova žádnou poštu. Sedl jsem si s ním a klidně s ním mluvil, dokud jsem ho neujistil, že jeho rodina má o něj starost, ale naše pošta kvůli bojům moc nefunguje. Hned další den dostal několik dopisů a to ho dostalo z deprese.

Jednou se naši vynalézaví kuchaři rozhodli, že nás potěší. Řekli, že do nepřátelské minometné palby se dostala hezká mladá kráva a že naštěstí byli opodál, a tak věděli, že maso je čerstvé. Steaky byly po pravidelných

armádních potravinových dávkách úžasnou změnou. Ovšem o trochu později se kapitán Holcomb dostal do poněkud trapné situace, když přišel naštvaný francouzský sedlák a rozčileně se dožadoval peněz za svou poraženou krávu. Poslal ho za majorem z vojenské správy a předpokládám, že tam něco vymysleli.

Další den uspořádal generálmajor Barton, náš velitel divize, plukovní hodnocení, aby za dobu od invaze vyznamenal medailemi hrdinské činy. Když jsme po rotách pochodovali na přehlídkovou plochu, na úrovni vrcholků stromů prolétlo několik německých stíhaček a muži i hrdinové se rozprchli do všech směrů; někteří zapadli rovnou do hustých živých plotů. Osádky letounů na nás vůbec nevystřelily a možná nás ani nezpozorovaly, a tak jsme obnovili pochod na hodnocení. Stále jsme se ohlíželi přes rameno, ale ty letouny se už nevrátily.

Jeden z mužů měl holičské nástroje, a tak jsme se střídali v sezení na pařezu při rychlém zástřihu vlasů. Nepamatuji si, že bych měl během dalších osmi měsíců znovu stříhané vlasy.

HLAVNÍ TRASA 4. DIVIZE DO NĚMECKA

ANGLIE

FRANCIE

BELGIE

NĚMECKO

ATLANTICKÝ OCEÁN

CHERBOURG

ST. LO

CAEN

LE HAVRE

DIEPPE

MORTAIN

ALENÇON

CHARTRES

PARÍŽ

SOISSON

REIMS

LA CAPELLE

BRUSSEL

LIÈGE

HÖLZCACHY

HÜRTGEN

LUCSEMBURK

TRIÉR

ST. VITH

1, 5

2

3

A. Den D - vylodění na pláži Utah 6. 6. 1944

B. Pomoc při obsazení Cherbourgu

C. Průlom u St. Lo 25. 7. 1944

D. Průchod Paříží do Německa

1. St. Vith - cesta k Siegfriedově linii

2. Druhý přístup k Siegfriedově linii - říjen 1944

3. Hürtgenský les - listopad 1944

4. Bitva v Ardenách - prosinec 1944 - leden 1945

5. Nové obsazení oblastí (1.) - únor 1945

RENNES

LE MANS

ORLÉANS

55

-

Kapitola 2

Průlom u Saint-Lô (Den první)

Pro většinu mužů bylo zřejmě velmi nudné klidně sedět a čekat až útok začne. Zvlášť když se data nástupu k útoku několikrát změnila.

Všichni důstojníci měli velmi napilno. Trávili jsme celé hodiny studováním map svých cílů. Letecké snímky byly velmi přesné. S použitím speciálních skleněných hranolů snímky ukazovaly ovocné sady tak zblízka, že jsme mohli skutečně spočítat stromy. Některé snímky byly jen pár dní staré. Všechny ty informace, které jsme měli k dispozici, mě ohromily. Doufal jsem, že Němci toho o nás tolik nevědí, ale domníval jsem se, že vzhledem k naší vzdušné převaze tolik informací ani mít nemohou.

Tento velký útok 25. července 1944 konečně začal. Když stovky bombardérů přelétaly přímo nad našimi hlavami a zaplňovaly oblohu, vzdálený hukot letounů přerostl v hluboké dunění. Řekli nám, že náletu se účastní tři tisíce bombardérů a pět set stíhacích bombardérů.

Měli jsme výhled hned za frontovými liniemi jako z tribuny a s naprostou hrůzou jsme sledovali, jak nad námi defilovala jedna vlna za vlnou. Vypadalo to, že v každé formaci jsou asi dvě stovky letounů. Pro nás to bylo skvěle motivující, ale pro Němce to muselo být děsivé.

Když začaly přímo před našimi pěchotními liniemi explodovat řetězce pum, země pod námi se třásla. I když jsme byli půl míle daleko, zřetelně jsme cítili tlakové vlny výbuchů.

Měli jsme rozkaz nastoupit do útoku ihned po bombardování, abychom využili výhodu překvapeného a zmateného nepřítele. Ovšem krutou ranou zasáhlo do dění strašlivé neštěstí. Celé křídlo bombardérů se zmýlilo a shodilo veškerý svůj náklad na přední linii jedné z našich divizí. Výsledkem byly ztráty přes osm set mrtvých a zraněných, včetně padlého generálporučíka Leslieho McNaira, armádního velitele pozemních jednotek. Tato tragédie a s ní spojený zmatek vedly k odložení útoku o jeden den.

Němci ten odklad mezitím využili, aby přisunuli zálohy, které obsadily mnoho oblastí zničených bombardováním. Nepřítel, kterému jsme teď tedy

čelili, byla smíšená skupina těch, kdo přežili bombardování a nově dorazivších výsadkářů.

Můj osobní „nejdelší den“ začal, když jsme další ráno, 26. července 1944, nastoupili do svého prvního útoku. Jakmile jsme západně od Saint-Lô překročili silnici Saint-Lô – Perrier, naskytl se nám strašný pohled. Ničivá síla těch tisíců čtvrttunových pum zcela ovládla naše smysly. Mrtví z obou stran leželi zkroucení, potrhání, někteří napůl zasypaní hlínou. Všude ležely nafouknuté krávy se ztuhlýma nohama trčícíma do vzduchu, stejně jako vypálená vozidla a zničená bojová technika. Nikdy jsem nebyl schopen vymazat to ze své paměti.

Když přišel rozkaz k nástupu do útoku, svaly jsem měl napnuté strachem. Jakmile se moje četa ujala vedení, po chvíli mi došlo, že se mé tělo nějak pohybuje za tanky vpřed. Připadalo mi to jako prvních pár momentů fotbalového zápasu. Když jsme postupovali, začal jsem cítit, že mé tělo a mysl znovu spolupracují. Stále jsem byl velmi vyděšený, ale fungoval jsem.

Naše rota tanků byla perfektně agresivní a střílela na všechno v dohledu. Připadalo mi, že taktika tankového velitele je velmi rozumná. Jelikož před ním nebyli žádní Američané, jeho rozkazem bylo střílet a střílet. Palebná síla všech těch pálicích tanků držela nepřítele přitisknutého k zemi s hlavami dole neschopného opětovat palbu a umožnila nám rychle postupovat a s malými ztrátami zajmout mnoho nepřátel.

Mnoho Němců bylo stále v šoku z bombardování a mnozí ani netoužili bojovat. Vlastně nechápu, jak mohl někdo z nich vůbec přežít. Krátery po pumách byly tak velké, že by do nich zapadl džíp. Na některých místech byly tak blízko u sebe, že řidiči tanků měli potíže mezi nimi prokličkovat.

Jakmile jsme obešli živý plot v rohu velké louky, jeden z našich tanků náhodně přešel mrtvou krávu. Byla nafouknutá, a když praskla, její vnitřnosti se omotaly kolem tankových pásů a ke kaluži krve dodaly strašný zápach.

Už toho bylo na mne moc. Padl jsem na všechny čtyři a silně zvracel. Náhlý hukot letounu mě přinutil vzhlednout - právě když jeden z našich P-47 Thunderboltů shodil přímo nade mnou dvě pumy. Padl jsem přímo do zvratků, ale zbytečně, protože pumy letěly dalších dvě stě yardů dopředu a zničily skopčácký polopásový transportér, o kterém jsem ani nevěděl, že tam je.

O pár minut později jsem ztratil svého prvního muže. Stál na odkrytém místě a pokoušel se soupeřit se svou puškou s transportérem. Sejmuli ho kulometem a já se otřásl nad jeho marnou smrtí, protože puška nebyla proti ocelovým plátům k ničemu, a nechat se nachytat kulometem na odkrytém místě je osudné. Než podstupovat šílené riziko, je lepší skrýt se a pokračovat v boji. Kdyby se ozbrojil puškovým granátem nebo bazukou, mohl to být jiný příběh. Bylo mi špatně.

Naše první vesnice Saint Giles byla teď blízko před námi a opatrně jsme k ní postupovali. Byla to jen malá víska na křižovatce s asi třiceti domy, které vypadaly, že jsou postavené v řadě v obou směrech od té křižovatky. Domy byly blízko sebe jako obchody a stály v úzkých ulicích bez chodníků. Zadní dvorky byly obrácené do krajiny.

Moje četa zahnula doprava, aby překročila pole a přišla do vesnice z pravého, tedy západního konce, a zamířila k centrální křižovatce. Já i moji muži jsme šli po obou stranách silnice a následovali náš čelní tank do toho malého městečka. Když jsme se přiblížili, byl jsem vlevo vedle vysoké kamenné zdi a první domy byly hned přede mnou ani ne deset yardů za koncem té zdi.

Uvnitř první budovy náhle vybuchl za zdi granát. Okamžitě jsem šel k zemi. Když jsem o pár vteřin později vzhledl z polohy na bříse v cihlovém žlabu, kolem rohu jen kousek ode mne zahýbal skopčácký střední tank Panzer IV. Náš tank Sherman a Panzer IV na sebe začaly z bezprostřední vzdálenosti okamžitě pálit. Náš tank začal couvat a zjevně hledal nějaký skryt. A tak jsem se ocitl vpředu vlastně mezi dvěma tanky.

Zoufale jsem se rozhlížel, ale vyšplhat na kamennou zeď se zdálo nemožné a budovy vpředu byly příliš blízko k příjíždějícímu Panzeru IV, a tak jsem zůstal rozplácly ve žlabu a sledoval tankovou bitvu. Když se vzdálenost zkrátila na necelých sto yardů, oba tanky pálily co nejrychleji. Tlakové vlny výstřelů z tankových kanónů rozbíjely okna v domech a výklady obchodů a každý výbuch mi skoro srazil přilbu z hlavy. Zdálo se, že úzké obezděné ulice fungují jako zvukové tunely, a na uši mi narážely tlakové vlny. (Moje manželka mi dnes říká, že mám potíže se sluchem, a moc mě to nepřekvapuje.)

Když jel ten Panzer IV směrem k nám, stále pálil. Oba tanky se i na tak krátkou vzdálenost kupodivu mýjely nebo se jejich granáty odrážely od pancíře. Nakonec, po výměně asi pěti granátů z každé strany, ten německý

tank náhle vzplál. Dva skopčáci vylezli únikovým průlezem na spodku tanku a běželi zpět k tomu rohu. Oba je sejmula kulometná palba z našeho tanku.

Pak seskočil z věže velitel německého tanku, rotmistr, a rozběhl se přímo ke mně. Postavil jsem se na nohy, ale nemohl jsem zvednout pušku M-1 k rameni. Jak jsem se třásl vzrušením a zděšením, puška mi klesla k pasu, třikrát vystřelila a byla prázdná. Kdybych byl zkušenější, přebil bych si pušku zásobníkem s osmi náboji, než jsem do městečka vešel.

Na druhou stranu bylo pro klid mé duše pravděpodobně lepší, že jsem neměl plný zásobník, protože bych ho pravděpodobně zabil. Poté, co padl, jsem se snažil přebít, ale byl jsem nešikovný; prostě jsem ten zatracený zásobník nemohl nasadit do závěru.

Když byl jeho tank zasažený, skopčáckému rotmistrovi kvůli tlakovým vlnám explozí stále vytékala krev z uší a úst. S pohledem upřeným přímo na mne se popadl za stehno, kam ho zasáhla moje střela, a než jsem dokázal pušku přebít, odkulhal přes ulici do dveří jednoho domu.

Naštěstí se na mne vůbec nepokusil vystřelit z pistole, kterou nosil jako poboční zbraň. Musel být v mnohem větším šoku než já a měl nárok chovat se neobvykle. Neudělali jsme pauzu, abychom budovy prohledali, takže nevím, jak těžce zraněný byl.

Zastřelení prvního muže tváří v tvář se v pěchotní škole ve Fort Benningu nepřednášelo a já byl hluboce otřesený. Jsem rád, že jsem ho nezabil. Ten šok byl už tak dost silný. Zážitek z předchozí tankové bitvy tomu nepomohl. Ještě několik vteřin jsem se třásl a nebyl bych schopen bránit ani sám sebe. Moje první hodina v boji mi stačila na celý život a já si říkal, jestli ten den vydržím.

Kvůli Panzeru IV hořícímu uprostřed ulice to další střelecká rota z našeho druhého praporu vzala oklikou kolem budov po naší pravé straně. Když přišla tahle rota ke křižovatce, zabočila doprava a pokračovala v útoku směrem na Canisy. Předsunutý dělostřelecký pozorovatel, který nám v letounu Piper Cub létal nad hlavou, si spletl tuhle rotu se skopčáky ustupujícími z města a přivolal na ni těžkou palbu z děl ráže 105 mm.

Tohle ostřelování našich mužů se velmi brzy zastavilo, ale ne dost včas, aby se zabránilo mnoha obětem. Nikdy nezapomenu na vojáka ležícího na silnici s obrovskou ránou po celém rameni a jednou nohou těžce zmrzačenou u kotníku. Zdravotník mu dal injekci morfia a vsunul mu do úst cigaretu. Když jsme ho míjeli, zraněný muž zvedl svou zdravou paži k nám, a

zavolal na nás, abychom ty parchanty dostali. Samozřejmě nevěděl, že mluví o našem vlastním dělostřelectvu. Naši létající předsunutí pozorovatelé byli většinou skvělí, ale identifikace z manévrujícího letadla může být komplikovaná a z podobných chyb vyplynulo pár tragédií.

Postupovali jsme dobře a než jsme dorazili k dalšímu městu Caninsy, zajali jsme celkem dost nepřátel. Pokračovali jsme do pozdního odpoledne dlouhého dne a byli na pokraji vyčerpání. Jeden z velících důstojníků nám konečně dal příležitost k odpočinku. Povolal stíhací bombardéry, aby zaútočily na město, než do něj půjdeme. V jabloňovém sadu jsme padli tam, kde jsme právě byli, natáhli se opření zády o živý plot, a doufali jsme, že už se nebudeme muset nikdy pohnout.

Během tohoto příjemného odkladu měl jeden z mých rotmistrů zlou předtuchu. Přišel za mnou a požádal mě, abych zařídil, že pošlou domů jeho osobní věci, kdyby to nezvládl. Pokoušel jsem se mu jeho zjevnou depresi vymluvit, ale nikam to nevedlo.

O chvíli později, když jsme se opírali o živý plot čelem k frontě, slyšeli jsme jeden z našich tanků, jak dělá při průniku živým plotem za námi velký rámus. Kromě toho rotmistra jsme odtamtud rychle vypadli. Volali jsme na něj, ať sebou hne, ale jen tam omámeně seděl. Tank plotem projel a pohřbil ho zaživa. Několik z nás ho hned vyhrabalo, ale bylo příliš pozdě.

Přišel jsem tedy o svého druhého muže a stejně zbytečně jako o toho prvního. Věděl jsem, že pokud se upnu ke každému takovému případu, nikdy nepřežiju. Bylo pro mne důležité zřídit si ve svém nitru jakýsi ochranný štít a soustředit se jen na to, co se musí udělat v dané chvíli, a jak to udělat. Přinutil jsem se potlačit všechny myšlenky na předchozí ztráty a na strašně deprimující obrázky válečných tragédií.

O něco později zaútočily na Canisy stíhací bombardéry, způsobily mnoho požárů a vytvořily další sut'. Nasedli jsme na tanky a postupovali do něj. Bylo větší než Saint Gilles, možná sedm set až osm set obyvatel. Větrem unášený kouř požáry trochu zakrýval a v nastávající temnotě vytvářel děsivou záři. Všechno to bylo velmi strašidelné a zdálo se, že se mé oči nemohou pohybovat dost rychle, aby našly stopy skrytých nepřátel, kteří nás mohli sledovat, jak jsme jeli městem na tancích.

Skopčáci se naštěstí stáhli, a tak jsme projeli přes Canisy do noci. Ted' jsme byli ještě víc v zemi nikoho. Němci o našem průlomu zřejmě nevěděli,

protože ve tmě přijel z boku německý tank; jeden bystrý vojenský policista ho zařadil do naší kolony a pak ho zezadu zničil jeden z našich tanků.

Když německý tank hořel a začaly vybuchovat granáty, byli jsme nuceni ho objet přes pole. Jakmile jsme se vrátili na silnici, přijel ve štábním voze německý plukovník a okamžitě padl do zajetí.

Ve dvě hodiny ráno jsme byli stále v pohodě a blížili se k cíli prvního dne - Le Mesnil Herman. Když jsme se přiblížili k městu a já byl na tanku velitele obrněné čety, který byl třetí v řadě, byla moje četa znovu v čele.

Čelní tank zastavil asi sto yardů před námi a za ním zastavila celá kolona. Během té zastávky jsme okamžitě uslyšeli drmolení německých hlasů evidentně vzrušených, že vidí americké tanky šest mil za místem, o kterém si mysleli, že tam je jejich frontová linie. Jejich brebentění bylo jasně slyšet i přes hluk našich na volnoběh běžících tankových motorů.

Ted' jsem zaslechl jejich hlasy ani ne deset stop od pravé strany našeho tanku a věděl jsem, že mám jen chvíli. Hodil jsem tam granát a zároveň zvolal na rotmistra Williamse na tanku hned za mnou, aby vystřelil puškový granát.

Jen o vteřinu později Němci vypálili pancéřovou pěst a myslím, že naše první palba jim možná ztížila zamíření, protože rozměrný bok tanku, kde jsme seděli, minuli. Místo toho zasáhli silný čelní pancíř asi tři stopy po mé levici. Protipancéřový granát pancéřové pěsti vybuchl, ale úhel dopadu byl příliš ostrý na to, aby pancíř prorazil. Nicméně zanechal přes předek tanku obří jakoby kočičí škrábanec, někde skoro dva palce hluboký a značně zubatý. Na ruce nejbližší výbuchu mě něco ostře zaštívalo a ukázalo se, že je popálená.

Nemohu se ubránit přesvědčení, že kdybychom nehodili ty granáty tak rychle, německé zamíření by bylo přesnější a náš tank by vyletěl do vzduchu a vzal nás s sebou. Ale velitel uvnitř našeho tanku už měl tohoto místa evidentně dost, protože jsme náhle vyrazili plnou rychlostí a trhli jsme sebou dozadu tak silně, že někteří z nás téměř přišli o i tak nejisté posezení.

Náš čtvrtý tank, hned za námi, zasáhl v ten okamžik granát z pancéřové pěsti, a vybuchl v plamenech. Podle mne neměl nikdo žádnou šanci – pět členů osádky uvnitř a všech mých osm mužů, kteří na tanku jeli. Vlastně neznám jejich osud, ale nikdy jsem žádného z nich už neviděl.